

Seruga, Wiesław

Skład Towarzystwa Naukowego Warszawskiego : (kadencja 1998-2000) : Wspomnienia pośmiertne : Jan Kacprzak (1943-2000)

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 62 - 63, 99-100

2000

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jak każdy człowiek, a zwłaszcza jak każda wielka osobowość dążył do pozostawienia po sobie trwałego śladu przy pełnej świadomości nieuniknionego procesu przemijania. Pozostawił dla potomności bardzo dokładnie i w szczegółach opracowany wykaz swych prac i dokonań. Jest to imponujący wykaz. Myślę, że dominującą cechą osobowości Profesora była „potęga rozumu” i wyrażam wrażenie i opinię, że nic się u Niego nie działo w sferze podświadomości. Na podświadomość Profesor nie miał miejsca.

Każdy człowiek ma w swoim życiu własne zadania do spełnienia. W każdym z tych zadań ma się rozegrać życiowa próba wartości człowieka. Tę życiową próbę wartości człowieka, jaka przypadła Profesorowi, można z pewnością nazwać misją.

Sylwetka Profesora pozostanie w naszej pamięci jako symbol wielkiej świetności chirurgii polskiej.

Medycyny można się nauczyć – lekarzem trzeba się urodzić. I choć przekonany jestem, że gdyby Profesor został np. teologiem, prawnikiem, historykiem, psychologiem czy agronomem, to z pewnością również zostałby Profesorem i również tworzyłby postęp w tych dziedzinach. Była to więc wielka umysłowość. Wybrał jednak medycynę. Wybrał chirurgię. Profesor lekarzem się urodził. Był to Medicus Magnus.

Tadeusz Tołłoczko

JAN KACPRZAK

(1943–2000)

26 kwietnia 2000 r. zmarł nagle w Warszawie, w pełni sił twórczych prof. zw. dr hab. inż. Jan Kacprzak, wybitny uczony, związany przez całe swoje życie z Politechniką Warszawską. Człowiek skromny, pracowity, świetny organizator życia naukowego, wybitny specjalista w dziedzinie trakcji elektrycznej. Był w 80-letniej historii nauczania trakcji elektrycznej w Politechnice Warszawskiej czwartym kierownikiem Katedry (Zakładu) Trakcji Elektrycznej.

Urodził się 24 czerwca 1943 r. w Warszawie, maturę uzyskał w IV Liceum Ogólnokształcącym im. Adama Mickiewicza w Warszawie w 1961 r., po czym rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Ukończył je w 1966 r. uzyskując dyplom magistra inżyniera o specjalności trakcja elektryczna. 1 listopada tegoż roku rozpoczął pracę w Katedrze Trakcji Elektrycznej i Prostowników PW. Zdobywając kolejne stopnie naukowe dr nt. w 1973 r. i dr hab. w 1982 r., mianowany został na stanowisko docenta (1985–1991) a następnie profesora nadzwyczajnego (1991–1999). Tytuł profesora uzyskał w 1996 r., a 1 stycznia 2000 r. został

mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego. Na szczycie kariery naukowej w Politechnice Warszawskiej żył tylko kilka miesięcy.

Jego pasją była praca naukowa dydaktyczna i wychowawcza w PW, a od 1992 r. również na Wydziale Transportu Politechniki Radomskiej. W latach 1986–1996 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Maszyn Elektrycznych w PW, a od 1996 r. dyrektora. Od 1997 r. był również kierownikiem Zakładu Trakcji Elektrycznej na Wydziale Elektr. PW.

Jego bogaty dorobek naukowy dotyczył głównie sterowania napędów trakcyjnych i optymalizacji parametrów jazdy pojazdów elektrycznych. Opublikował z tego zakresu 37 artykułów w czasopismach krajowych, 2 w czasopismach zagranicznych, 26 referatów na konferencjach krajowych, 29 na zagranicznych, 9 książek (monografii), oraz 26 opracowań naukowo-badawczych. Wypromował 4 doktorów i kilkudziesięciu magistrów inżynierów elektryków. Recenzował rozprawy doktorskie, habilitacyjne oraz wnioski profesorskie. Prowadził wykłady i projekty oraz seminaria z teorii trakcji elektrycznej, obwodów głównych pojazdów trakcyjnych oraz automatyki i urządzeń trakcyjnych na studiach magisterskich i podyplomowych. Zawsze znajdował czas na wyjazdy ze studentami do przemysłu pracującego na rzecz transportu elektrycznego, czy też pokazać za granicą osiągnięcia techniczne.

Cieszył się powszechnym szacunkiem, uznaniem i sympatią czego dowodem było szereg funkcji jakie pełnił. Był członkiem Sekcji Trakcji Elektrycznej Komitetu Elektrotechniki PAN (od 1984 r.), Sekcji Technicznych Środków Transportu Komitetu Transportu PAN (od 1996 r.), Akademii Transportu Federacji Rosyjskiej (od 1994 r.), Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1988 r.), Centralnego Kolegium Sekcji Trakcji Elektrycznej SEP (był przewodniczącym w latach 1988–1991 i 1991–1994), Senatu Politechniki Radomskiej (1996–1999). Od 1998 r. przewodniczył Radzie Konsultacyjnej przy Naczelnym Dyrektorze Trakcji i Zaplecza Warsztatowego PKP.

Uczestniczył w komitetach naukowych licznych konferencji o zasięgu krajowym (jak SEMTRAK) i międzynarodowych (ELECTRO – organizowanych przez Uniwersytet w Żilinie, Słowacja), a także był organizatorem (1993, 1995, 1997) i przewodniczącym (1999) cyklicznej konferencji międzynarodowej MET – „Drives and supply systems for modern electric traction” organizowanej cyklicznie przez Zakład Trakcji Elektrycznej PW. Odszedł niespodziewanie, w pełni rozwoju naukowego, kiedy mógł jeszcze tak dużo zrobić dla nauki, dla kraju, dla nas wszystkich.

Wiesław Seruga